1. TRACEY ULLMAN – Man of the world

Een hit en cover uit 1983 van Tracey Ullman, wat oorspronkelijk uit 1962 komt van
Marcie Blane. De tekst draait om een meisje dat verlangt naar status door het verkering
krijgen met een populaire jongen – een reflectie van de sociale normen uit de jaren '60.

CULTUUR	Ze willen los zijn, maar gebruiken nog steeds de stekker van het systeem.
UITSPRAAK	Hoe langer een dorp bestaat, hoe meer redenen men verzint om taart te eten
CO-ORIGINELE	Twee keer morgen, dezelfde titel, twee zielen – één reggaeroot en één jazzy zieleroersel
HITMIX	Van retroromantiek tot ruimtedreiging en disco-wraak, deze uitzending was één grote muzikale stoelendans met extra zonnebrand

2. ORIGINELE: UB 40 – Maybe tomorrow

UB40 nam Maybe Tomorrow op in 2005 en staat op het Best Of album. Het is een cover
van The Jackson 5, in UB40's kenmerkende mix van reggae en soul. De stem van Ali
Campbell maakt het onmiskenbaar UB40, met behoud van de melancholieke ondertoon.
De eigen versie Maybe Tomorrow van Stereophonics komt uit 2003. Het nummer werd
hun meest persoonlijke track – introspectie met een jazzy rand. Geschreven door Kelly
Jones, live ook uitgevoerd door hem en vaak gebruikt in films.

3. COVER: STEREOPHONICS – Maybe tomorrow

Voor wie dacht dat papieren alleen handig zijn om je boterham in te wikkelen… er blijkt meer achter te zitten. Ooit had je mensen zonder stamboom, zonder zegel, zonder de juiste handtekening – geboren uit kortstondige romantiek en meteen afgeboekt naar de rand van het dorp. Tegenwoordig noemen we dat: slecht gedocumenteerd. Toen: bastaard. Nu: lastig in de administratie.

Sommige mensen bouwden een leven zonder postcode, maar wel met mening. Geen bankpas, wel een eigen vlag. Niet ingeschreven, maar wel uitgesproken. Sommigen gingen zelfs zó ver dat ze zichzelf koning waanden van hun rijtjeshuis plus schuurtje. Met een stichting erbij die LOS heet. Serieus: LOS. En dat is dus geen grap.

En wat blijkt? Bij navraag aan deze zelfverklaarde onzichtbaren over hoe ze aan inkomen kwamen, antwoordde een verrassend aantal: "Oh, gewoon… uitkering." Van wie? Juist. Van het systeem dat ze zelf een puinhoop vinden.

Het is een boeiende paradox: leven buiten de lijnen, maar wel kleuren met het geld van de potlodenfabriek. Of zoals een agent zei: "Ze willen los zijn, maar

zitten toch vast aan de toeslagen.

CULTUUR – Papierloze mensen treden zichtbaarder op, vaak zonder oog voor de realiteit.

In oude tijden en dan bedoel ik de tijd van voor 1900 had je veel ongedocumenteerden in alle landen, steden en dorpen. Er waren mensen geboren uit relaties die soms maar een dag hadden geduurd. Dan werd er iemand geboren die als persoon hier zelf niets aan kon doen. Die werden in de volksmond bastaarden genoemd. Vaak bleven ze in de marge van een gemeenschap leven en scharrelen. In Afrika heb je ook nog andere uitgestotenen. Daar bestaan in sommige landen dorpen met alleen vrouwen. Dat zijn de ongewenste vrouwen. Vrouwen die niet voldeden aan bv. een bepaald uiterlijk of die te eigenwijs waren voor veel kerels en daarom genegeerd werden. Ik denk dat enkele luisteraars dit niet geloven, maar zoek het dan zelf maar op.

Die bastaarden moesten geluk hebben of een bepaald talent blijken te hebben waardoor ze toch in de maatschappij van toen een plekje konden vinden. Een van de beroemdste bastaarden is Leonardo de Vinci, zoon van een notaris en een boerenmeisje. Met waarschijnlijk het voordeel van de intelligentie van zijn vader. Maar aan de betere positie van zulke mensen hebben we in de 21e eeuw nog weinig gedaan. Nu heten die mensen die gediscrimineerd worden en daar veel nadeel van ondervinden geen bastaarden of ontaarden, maar bv. woke-mensen en mensen met een verkeerde kleur of naam, ja, dat waart nog steeds rond in onze zo op het oog nog tolerante maatschappij.

Maar nu de ongedocumenteerden in onze tijd waar we nu helaas te veel mee te maken hebben gekregen. Het lijkt in de meeste gevallen dat deze menen zich uit eigen wil van de maatschappij hebben afgekeerd om welke reden dan ook en dit is in tegenstelling helaas met de bastaarden die maar wat graag er wel bij wilden horen. Hun standpunten snijden geen hout. Sommigen vinden dat ze hun eigen koning zijn, soms met bijbehorend land als vaak alleen een woning en misschien nog een tuin erbij. Als je dat van jezelf vindt dat je een ongedocumenteerde bent of een illegaal in eigen land, dan vraag je wel om problemen. Dat laatste vinden deze mensen niet terecht want ze hebben wel recht om er te zijn. Alleen dat je in een maatschappij je steentje moet bijdragen hoort er bij deze mensen niet bij vogens hun. Er is zelfs een stichting om deze mensen bij te staan. De passende afkorting is met hoofdletters namelijk de L.O.S. , dus ’ los ’aan elkaar. De Landelijke Ongedocumenteerden Stichting. Er zal ingegrepen moeten worden zo dat deze mensen mee gaan betalen net zo als andere burgers met papieren in dit land. Deze mensen hebben vaak geen betaalpas en landpas. Die ontwerpen ze als kleine moderne graven en landheren vaak wel zelf. Nu blijkt zelfs dat er zich bewapende lieden onder hen bevinden. Ingrijpen is derhalve noodzakelijk en ze mogen van ons wel in een beveiligde omgeving gratis wonen tussen vier hele dikke muren.

Ik eindig met een anekdote van de politie. Bij gesprekken met mensen uit deze groep die vaak niets aan belastingen en huren afdragen, werd hun gevraagd hoe ze dan door het leven heen kwamen. Het bleek dat velen onder hen toch leefden van een uitkering, uitgekeerd door de maatschappij die ze haten. Ra ra ra rare lui, met ook de nadruk op Lui!

4. JEFF WAYNE ft. RICHARD BURTON – The eve of the war

En dat was ‘The Eve of the War’ — sciencefiction op vinyl! Jeff Wayne combineerde in

1978 progrock, disco én de stem van Richard Burton tot een muzikaal hoorspel over een
Mars-invasie. Het is gebaseerd op het boek van H.G. Wells, maar het voelt als een mix van
Pink Floyd met een filmtrailer. Geen gewone poptrack dus, maar een episch verhaal in
muziekvorm. Als er ooit een soundtrack was voor buitenaards bezoek, dan is dit 'm wel.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van AI - juni 2025: Zomer – wanneer je hoopt dat alles in het water valt

5. GUSTO ft FREEMASONS – Disco's Revenge

We duiken nu de dansvloer op met 'Disco's Revenge' van Gusto – en jawel, met wat extra
glans van de Freemasons. Deze track begon als een underground househit in 1996, met
een sample uit Harvey Mason's "Groovin' You", en groeide uit tot een eerbetoon aan de
disco. Met de Freemasons erbij krijgt het nóg meer funk en flair. Zet je ramen open,
volumeknop op zonstand – hier komt de wraak van de discobal!

6. SYMFO: GALAHAD – Legacy

De Britse progrockband Galahad, met weer een symfonische rock nummer genaamd
Legacy, een lang uitgesponnen compositie, waarin de band reflecteert op de erfenis van
menselijke keuzes en maatschappelijke structuren. Het nummer toont hun vakmanschap in het bouwen van spanning en dynamiek binnen een meeslepend
geheel.

7. VINYLSINGLE: THE FOUR TOPS – I just can't walk away

Vanavond niet one maar four Tops! In 1982 is het nummer I Just Can't Walk Away een
late soultrack De groep, bekend van hits uit hun Motown-jaren zoals Reach Out (I'll Be
There), leverde met dit nummer een meer volwassen, emotioneel geladen ballad af, met
leadzanger Levi Stubbs in topvorm. De productie weerspiegelt de overgang van klassieke
soul naar eigentijdse R&B.

Steden vieren massaal verjaardagen waarvan niemand precies weet wanneer ze geboren zijn. Was het nou de bode die omviel in Bodegraven? De Zuiderzee-wijk die verdween en leidde tot Aemstelredamme? Of een moeras dat werd verkocht als "natte grond met toekomst"?

We rekenen terug tot middeleeuwse voetnoten en verklaren dorpen ineens 625 jaar jong — en dat moet gevierd worden. Niet één dag natuurlijk, maar zes weken vol boten, bands en mensen die over de snelweg rennen "omdat dat historisch voelt".

Traditie is mooi. Maar soms lijkt het meer op een excuus om heel lang heel veel te vieren… zonder echt te weten waarom.

PIETS UITSPRAAK – Amsterdam 750 jaar is grote manifestatie en duurt te lang

Vele plaatsen en dan vooral steden vieren allerlei leeftijden van hun locatie die in de loop van de geschiedenis tot een paar honderd jaar gaan. Waarom eigenlijk? Vaak is de ontstaansdatum, maar vooral het jaar van vestiging van bewoners, erg arbitrair. Wanneer begin je met tellen van die jaren?
Als er plots een paar honderd mensen op één plek gaan wonen? En wie heeft dit vastgelegd dan? Er is vaak ergens in de boeken van een bisdom of in een contract plots sprake van een naam van een plaats, die die naam dan heeft gekregen door een gebeurtenis of een specifieke plek op aarde en dan bv. ergens in Nederland.

Enkele voorbeelden in onze eigen omgeving zijn dan over ons eigen Bodegraven. Hier zou een bode aangekomen zijn, bv. vanuit het bisdom Utrecht met een belangrijke boodschap. Die viel na aankomst van uitputting neer en is op deze plek dan begraven. Hier is schriftelijk melding van gemaakt. Zo weten we iets, maar ook dat door opgravingen hier een Romeins fort heeft gestaan. Misschien naast een nederzetting waarvan de bewoners voor die Romeinen moesten werken. Maar ja, dat zijn veroveraars, infiltranten en dan begin je niet vanaf bv. zeg het jaar 100 te tellen. Een ander voorbeeld is dat mensen naar voor hen nieuwe gebieden trokken zoals in het volgende woord besloten ligt. Het nieuwe kope , een aangekocht gebied dat door de overheerser ingelijfd wordt en de mensen die daar gaan wonen toestemming geeft om daar te gaan wonen en werken. Dan moesten die lui vaak belasting betalen aan alweer die bisschop. Zo is de plaats Nieuwkoop ontstaan in het toen onontgonnen en moeilijk bereikbare Hollandse veengebied.

Nu nog over Aemstelredamme. Waarschijnlijk zijn hier kustbewoners van de Zuiderzee naartoe getrokken die door stormen en overstromingen meer westwaarts getrokkken zijn en een geschikte plek vonden aan een rivier en op een plek die mogelijkheden bood voor de handel die men al deed aan die Zuiderzeekunst waar hun woningen onder de golven waren verdwenen in een tijd dat dijkenbouw bv. nog in de kinderschoenen stond. Het jaar 2025 min 750 jaar is dan het jaar 1275 van het ontstaan van de nederzetting met die naam Aemstelredamme. Toen is er iets genoteerd en vanaf die datum bestaat dan zo'n nederzetting. Vaak genoteerd in de boeken van de kerken. Daar kon men lezen en schrijven en rekenen.

Waarom zou je nu zo'n feestdag uit moeten smeren over vele dagen en weken met tal van manifestaties? Dat komt vooral doordat de mensen daar vele ideeën bij krijgen en dat men dan sommige leuke zaken na verloop van die tijd tot de eigen traditie gaat rekenen. Zoals Amsterdam Sail dat nu al wat keren om de 5 jaar plaatsvindt met een tentoonstelling van oude boten. Dan is het net zo te druk als in het weekend van 21 en 22 juni jongstleden toen men daar in Amsterdam een misschien nieuwe traditie in leven trachtte te brengen. Namelijk een dag lopen en rennen op een deel van een snelweg. Liep net niet uit de hand. Voor mij is dit wat vergezocht als onderdeel van een historisch ontstaan feest. Je blijft dan vieren en dat geeft wat slijtage dan van de kracht van zo'n herinneringsfeest.

Ik heb zelfs gelezen dat er plaatsen zijn die bv. een bestaan van zeg 625 jaar al een dag feesten waard vinden. Misschien leuk voor de mensen en de horeca en

dergelijke, maar men moet niet te veel gaan doorslaan met te veel activiteiten en het uitsmeren van een jubileum over een teveel aan dagen..

8. MEL & KIM – FLM

F.L.M. Ofwel Fun Love and Monney, het motto en de titel van het enige album van de zussen Mel & Kim met een attitude groter dan hun haar.
Tragisch genoeg overleed Melanie Appleby al op 23-jarige leeftijd aan de gevolgen van kanker, net toen hun ster echt begon te rijzen. Maar Kim ging later door in de muziek, werkte aan soloprojecten en dook af en toe op in de Britse media – met haar karakteristieke flair nog altijd intact. F.L.M.: drie letters, één sound, en véél herinneringen.

9. THE REYNOLDS GIRLS – I'd rather Jack

Zin in een muzikale middelvinger richting je ouders? De Reynolds Girls dachten van wel. Met 'I'd Rather Jack' – een cheeky knal uit 1989 – riepen ze de wereld toe dat ze géén Rolling Stones wilden, maar gewoon lekker wilden jiven op Jack. Een typisch Stock Aitken Waterman-productie: catchy, plat, maar oh zo dansbaar. Een one-hit wonder? Zeker. Maar wel eentje die blijft hangen als je zelf liever Jack dan Mick draait.

10. TOP 40 Classic: CLOUT – Save me

We gaan terug naar 1979, met 'Save Me' van Clout – een Zuid-Afrikaanse damesband die met deze mix van pop en powerballad nét buiten de top 10 viel, maar wekenlang stevig in de lijst stond. Het is een song die klinkt als een roep om hulp op het strand bij zonsondergang. Toen hoorde je dit nummer voor het eerst in de Top 40, gepresenteerd door Lex Harding op Hilversum 3, via Veronica.

11. CABARET: WIM KAN – Ajacied & Den Uyl bij de waarzegster

Twee mopjes van Wim Kan , gewoon om dat het kon en Kan!

EIND TEKST

Dat was 'm weer: een bonte rit door de muziekarchieven, met Tracey Ullman die droomde van Bobby, de Co-Originele met "Maybe Tomorrow" – van UB40 tot Stereophonics. Galahad liet zijn erfenis achter, The Four Tops konden niet wegwandelen, en Flash & The Pan klonken als een klok rond middernacht.
Verder: Marsverhalen met Richard Burton, een funky wraak van Gusto, de zussen Mel & Kim op volle toeren, Clout die ons redde, en de Reynolds Girls die liever Jack dan Fleetwood Mac wilden.
In cultuur kwamen de 'papierlozen' langs – mensen zonder documenten, maar mét een uitgesproken mening én verrassend vaak een uitkering van het systeem dat ze verwerpen. LOS dus, maar nooit los van de samenleving.
Piet vroeg zich af waarom dorpen hun 'verjaardag' vieren zonder echte geboortedatum. Van Bodegraven tot Aemstelredamme – elke greppel of bode blijkt ineens erfgoed. Ach, als er maar taart is.
De Muziek Experts hoor je elke dinsdagavond om 20:00 uur en zaterdagochtend om 11:00 op BR6 – via FM, DAB én internet. En wil je alles teruglezen of checken wat je net hoorde?
Ga dan naar www.demuziekexperts.nl.
Maar we stoppen niet vóór we naar de Tip van de Redactie gaan …

Piet vertel het eens!?!

12. TIP V/D REDACTIE: FLASH & THE PAN – Midnight Man

Deze maand aandacht voor Flash & The Pan van Harry Vanda eb George Young. Nu uit 1984 het nummer Midnight Man dat zicht kenmerkt door hun typische gesproken zangstijl met een strak synthesizer-arrangement. Het lied is een voorbeeld van hun vermogen om een simpel muzikaal idee om te zetten in een meeslepende compositie.